

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 831/2023
24.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милош Радојевић адвокат из ..., против туженог Дома здравља Крагујевац, ради накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3541/22 од 22.11.2022. године, на седници одржаној 24.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3541/22 од 22.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3541/22 од 22.11.2022. године преиначена је пресуда Основног суда у Крагујевцу П1 1500/21 од 05.04.2022. године, тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужила тражила накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у новчаним износима наведеним у изреци, са законском затезном каматом на сваки новчани износ од означених датума до исплате и одлучено да свака странка сноси своје парничне трошкове.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију и предложио да се тужиљина ревизија одбије као неоснована.

Одлучујући о оспореној пресуди у складу са чланом 403. став 2. тачка 2. и чланом 408. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је запослена код туженог на радном месту - радник на ..., са коефицијентом за обрачун плате од 6,83. Тужени је у

спорном периоду од септембра 2018. до јуна 2021. године исплаћивао тужиљи плату у висини минималне зараде. У обрачунским листама тужиљине плате нису посебно исказане накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Посебни колективни уговори за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе важећи у спорном периоду, нису предвиђали право запослених на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Њихова висина утврђена је вештачењем у три варијанте, према параметрима из Општег колективног уговора из 1997. године, из Општег колективног уговора из 2008. године и према одредбама Посебног гранског уговора.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиље применом одредаба члана 4. Закона о платама у државним органима и јавним службама и члана 111. Закона о раду, закључивши да у минималној заради која је тужиљи исплаћивана у спорном периоду није садржана накнада трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, па је тужена дужна да те накнаде исплати тужиљи у износима утврђеним вештачењем, а према параметрима из Општег колективног уговора из 1997. године.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев из разлога што су у коефицијенту за обрачун плате садржане и накнаде трошкова за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, уз додатну аргументацију да Посебним колективним уговором није предвиђено ово право запослених.

По оцени Врховног суда, одлука другостепеног суда заснована је на правилној примени материјалног права.

Плата, накнаде и друга примања тужиље утврђују се и обрачунавају применом Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ број 88/17 ... 129/21) и Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама, коју је донела Влада Републике Србије на основу члана 8. наведеног закона. Одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, поред осталог, прописано је да основицу за обрачун и исплату плата утврђује Влада Републике Србије, осим за председника Републике, народне посланике и именована, постављена и запослена лица у службама председника републике и Народне скупштине (члан 3. став 1.) и да коефицијент који изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему у себи садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 4. став 1. и 2.).

Према одредби члана 118. Закона о раду, запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду, поред осталог за исхрану у току рада ако послодавац то право није обезбедио на други начин (тачка 5.) и за регрес за коришћење годишњег одмора (тачка 6.). Одредбом члана 2. став 2. тог закона, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено.

Следствено изложеном, супсидијарна примена Закона о раду прописана је само за случај када положај, права, обавезе и одговорности запослених посебним законом

нису уређени на другачији начин. Како је одредбом члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама прописано да коефицијент за обрачун плата садржи и додатак за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, то наведена одредба посебног закона искључује примену члана 118. став 1. тачке 5. и 6. Закона о раду. Право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора нису предвиђене ни Посебним колективним уговорима за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе. С обзиром да је тужилци накнада трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у спорном периоду исплаћивана кроз коефицијент за обрачун њене плате, то јој не припада право на додатну исплату ових накнада коју потражује поднетом тужбом, без обзира на чињеницу да јој је исплаћивана минимална зарада.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревидента о погрешној примени материјалног права, због чега је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**